

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15157/2025
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Николић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Љубомир Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 226/23 од 25.07.2023. године, исправљене решењем истог суда Гж 226/23 од 16.05.2025. године, исправљеног решењем истог суда Гж 226/23 од 29.08.2025. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 226/23 од 25.07.2023. године, исправљене решењем истог суда Гж 226/23 од 16.05.2025. године, исправљеног решењем истог суда Гж 226/23 од 29.08.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 226/23 од 25.07.2023. године, исправљеног решењем истог суда Гж 226/23 од 16.05.2025. године, које је исправљено решењем истог суда Гж 226/23 од 29.08.2025. године, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П 550/2022 од 03.10.2022. године, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је као законски наследник пок. ВВ из ..., преминулог ...1998. године, сувласник непокретности ближе наведених у овом ставу изреке, а што би тужени био дужан признати и дозволити да се власнички део тужиле уступи истој у својину и државину и дозволи да се тужила упише код службе за катастар непокретности у Прокупљу као власник тих непокретности, а да ће у противном пресуда служити као основ за укњижбу стеченог права и обавезана је тужила да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 86.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, ВВ, је отац тужиље и ГГ. ВВ, преминуо ...1998. године, а ГГ преминуо је ...2021. године. ВВ је, као прималац издржавања, са ББ и ГГ, као даваоцима издржавања закључио Уговор о доживотном издржавању, који је оверен код Општинског суда у Прокупљу у предмету Р 725/80 дана 15.08.1980. године. Овим уговором прималац издржавања се обавезао да даваоцима издржавања за дато издржавање да у наслеђе, поред покретних ствари и непокретну имовину која је ближе наведена у овом уговору. Наведени уговор допуњен је анексом уговора који је оверен пред истим судом у предмету Р 252/94 дана 17.05.1994. године и то тако што се прималац издржавања обавезао да за примљено издржавање да у наслеђе, поред покретних ствари, непокретну имовину на начин како је то ближе наведено овим анексом уговора. Решењем Општинског суда у Прокупљу О 236/08 од 18.04.2008. године, које је исправљено решењем истог суда од 24.10.2008. године, као једини наследник иза пок. ВВ оглашен је његов син ГГ и то на заоставштини коју чине непокретности, којима је ВВ располагао Уговором о доживотном издржавању и његовим анексом. У том решењу наведено је да тим непокретностима оставилац није располагао и да је ГГ једини његов наследник. Тужилја у том поступку није учествовала. ГГ је преминуо током овог поступка, а решењем Јавног бележника Дејана Миладиновића у Прокупљу УПП: 162-2021 (О 348/21) од 14.04.2021. године утврђено је да његову заоставштину чине предметне непокретности и за његовог наследника оглашен је његов син, овде тужени, док његова ћерка, ДД није оглашена за наследника. ГГ и тужени (даваци издржавања) су несметано држали и користили спорне непокретности до покретања овог поступка 2019. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље, с обзиром да је сматрао да је ВВ након закључења Уговора о доживотном издржавању и анекса истог задржао право својине на непокретностима које су биле предмет истих, јер према члану 117. Закона о наслеђивању, који се примењивао у време закључења Уговора о доживотном издржавању и анекса истог пренос својине на непокретностима и предају у државину одложено до тренутка смрти оставиоца, те да са тих разлога даваоци издржавања, тужени и ГГ нису били у мирној државини предметних непокретности, да је понашање ГГ у оставинском поступку иза покојног оца било несавесно и супротно правилима морала и добрим обичајима и да је оваквим његовим поступањем тужилја спречена у остваривању права на наслеђе, те да је зато њен тужбени захтев, као наследника првог наследног реда, да се утврди њено право својине са одговарајућим уделом на предметним непокретностима основан.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев тужиље, правилном применом материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, ВВ је, као прималац издржавања са ГГ и ББ, као даваоцима издржавања закључио уговор о доживотном издржавању 15.08.1980. године, а касније анекс уговора о доживотном издржавању 17.05.1994. године, чији предмет су биле предметне непокретности. Када се пође од одредбе члана 117. став 1. Закона о наслеђивању („Службени гласник СРС“, бр. 52/74, 1/50 И 25/82 – др. закон), који се примењивао у време закључења уговора о доживотном издржавању и анекса тог уговора, према којој одредби уговор о доживотном издржавању је уговор којим се један уговорник обавезује да издржава доживотно другог уговорника, или неко треће лице, а у коме други уговорник изјављује да му оставља сву своју имовину или један њен део у наслеђе, није уговор о наслеђивању, него уговор о отуђењу уз накнаду свих непокретних ствари које припадају примаоцу издржавања у време закључења уговора, или одређеног дела тих ствари, чија је предаја даваоцу издржавања одложена до смрти примаоца издржавања, то је правилан закључак другостепеног суда да су даваоци издржавања, ГГ и ББ у моменту смрти примаоца издржавања, ВВ постали власници предметних непокретности и да исте не улазе у састав заоставштине ВВ. Околност да се ГГ у оставинском поступку иза оца ВВ није позвао на уговор о доживотном издржавању и анекс истог не значи да је он изгубио право да у овој парници у односу на тужиљу истиче постојање пуноважног уговора о доживотном издржавању.

С обзиром на изнето, правилан је закључак другостепеног суда да у погледу непокретности које су биле предмет уговора о доживотном издржавању и анекса истог, да су тужени и његов отац у моменту смрти ВВ постали власници истих, те да исте нису ушле у састав његове заоставштине, и правилно одлучио када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев тужиље. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешеној примени материјалног права.

Остале ревизијске наводе, који се односе на оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није ценио, јер се према одредби члана 407. ЗПП, ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом члана 165. у вези са чланом 154. ЗПП, с обзиром да трошкови одговора на ревизију нису били потребни, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић